
'20'lerde
Kadıköyü
İskelesi ve
Kadıköyü
Vapuru...

"DUDAKLARIM İSMİNİ
ANIYOR ÂH KADIKÖYLÜ"

EDEBİYATIN KADIKÖYÜ

TANER AY

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2020
KÜLTÜR SERİSİ: 1096

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-594-9

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Besim Dalgıç

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han Nu: 34 K: 5
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

İstanbul- 2023

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Taner Ay: ’57 doğumlu. *Karar* gazetesinde, *Sözcükler, Söğüt*, *Ayarsız* ve *Şiraze* dergilerinde, edebiyat, şehir ve de kültür tarihine ilişkin yazıyor. Son olarak, *Rüzgâra Yazanlar* (1984 Yayınevi), *Edebiyatımızda Unutulanlar ve Kaybedenler* (Ötüken Neşriyât) ve *İsmail Sâib Sencer* (Zeytinburnu Belediyesi) isimli eserleri yayımlandı. *Edebiyatın Kadıköyü* ise yazarın üç cilt olarak tasarlanan “Edebiyatın İstanbulu” dizisinin ilk kitabıdır.

Bu kitabın tasarımı için yazar ve ressam dostum Beşim Dalgıç'a, kitaba ismini Deniz Kızı Eftalya'nın bir şarkısından veren yazar ve mecânîn-i kütüp kardeşim Oğuzhan Murat Öztürk'e minnettarım...

Taner Ay

İÇİNDEKİLER

Bir semti aramak, bulmak, belki de kaybemek.....9
Kadıköyü Başlarken.....17
"Yüzerler rûy-i deryâda, fakat takdir görmezler" 29
Kadıköyü'nün Komünist Karpuzcusu 39
Hâşim'in Bahariye'deki Yalnızlığı ve Nâzım'ın Mühürdar'dan Vedası....49
"Mâzî kalbimde bir yaradır, bahtım saçlarımdan karadır".....59
Kavunlu Dondurma Seven Kedi 71
Kuzgunilerimiz ve Lejyonerlerimiz 81
"Kemanımla ona bir ses verebilseydim eğer..."....93
Papazın Bağı'ndan Ahmed Rasim ve Neyzen Tevfik.....105
Yeldeğirmeni'nde Tahsin Nahid, Mühürdar'da Mîna Urgan.....115
"Yârime nar yolladım, içinde kalbim vardı".....125
Matbûatın Son Ayaklı Kütüphâneleri.....137
Kadıköyü'nden Bostancı'ya Taşınan Bir Edebiyat Mahfili.....147
"Bir tatlı huzur almaya geldik Kalamış'tan, ah Kalamış'tan".....157
"Nereden sevdim o zalim kadını, bana zehr etti hayatın tadını"....167
"Bu bir kılıç balığının öyküsü, yazılmasa da olurdu".....179
Keti, Nâzım, Piraye ve Diğerleri.....191
"Tüm şehir bana küskün, bir kedim bile yok, anlıyor musun".....201
Necip Fazıl'ın Sıpası, Adile Hanım'ın Midillisi 213
Rozette'nin Zürafa Heykeli, Nakkaşyan'ın Şaşkın Bakkalı.....223
"Bulutlar yağmur, kargalar şeâmet taşırdı" 233
"Aman Adanalı, yandım Adanalı, evde duramıyo'm sana dadanalı"...243
Bostancı'dan Mûsikî Sesleri, Suâdiye'den Fikret Mualla'nın Pardesüsü...253
"Gün sönerken Suâdiye sâhillerinde, sevda gibi esrârlaştı sular derinde"....265
Ahmed Rasim'in Delileri, İhap Hulusi'nin Kulüp Rakı Etiketi.....275
"Saz seslerinin sahile aksettiği demler, ah o demler!" 285

"Kaplan var, kaplan!".....295
"Şu ada senin, bu ada benim, yelkovan kuşlarının peşi sıra".....303
Rumeli Dilberi Emine İkbal Hanım'ın Kızı.....313
Beylerbeyi'ndeki Âkif, Vaniköy'deki Nezim 323
Beylerbeyi'nde Yağmurlu Bir Gece 333
Ahmed Midhat Efendi'nin Muharrir Damatları 345

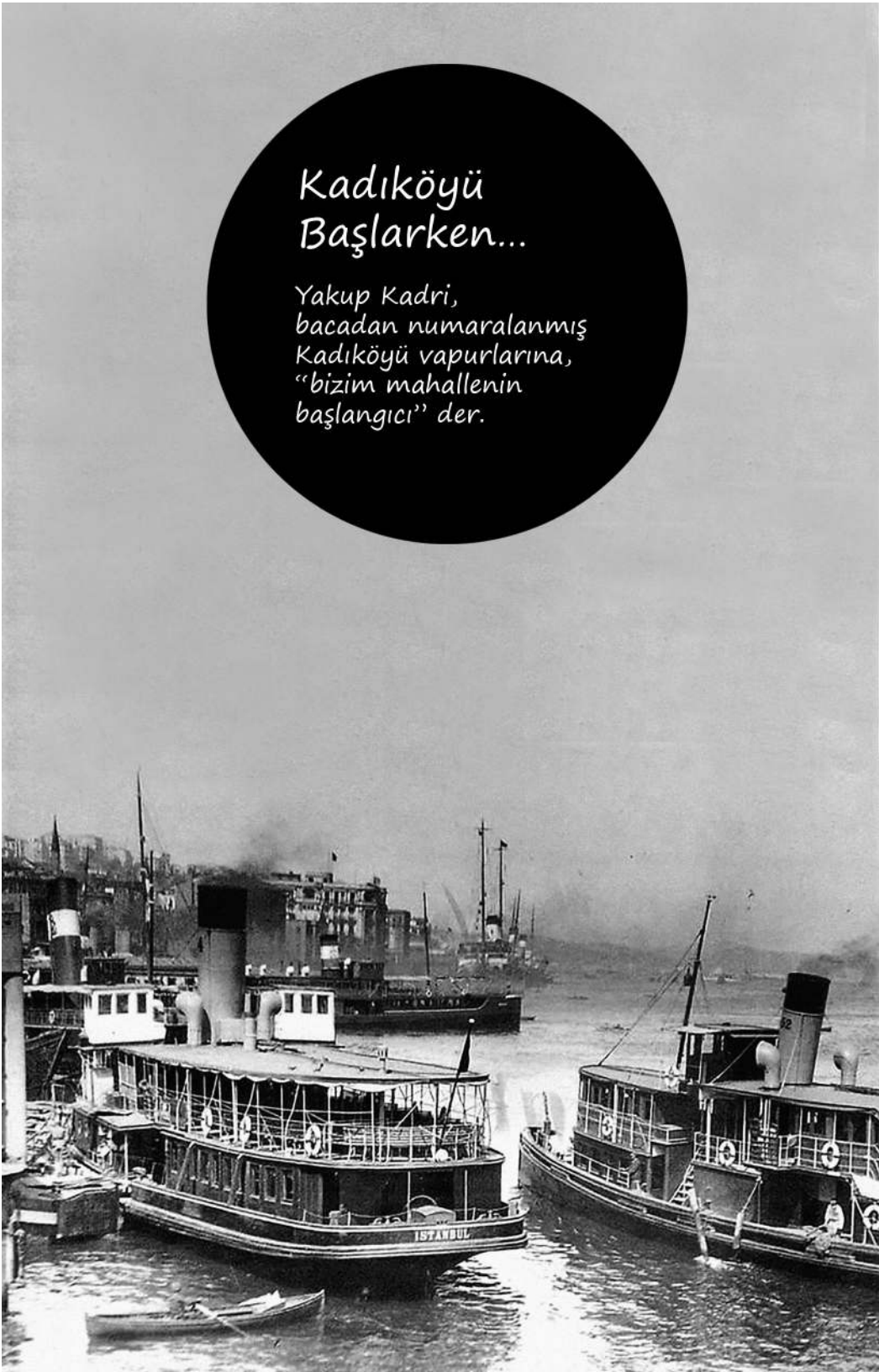
Bir semti aramak, bulmak, belki de kaybetmek

Kabul etmeliyiz, kolay gibi görünse de "deneme" zor bir tür. Bir yanda akademik bir çağrışım evreni var (evet, temelinde kişisel bir değerlendirme ama, nesnel iddialar da içeriyor), öte yanda yazarın kendini öne koyan üslûbu nedeniyle edebî bir lezzeti de olabiliyor. Geç Osmanlı ve Erken Cumhuriyet kuşağının eli kalem tutan birçok mensubu bu türde kalem oynattılar. Türkiye'de örneğin edebiyat eleştirisi diye bildiğimiz metinlerden, gazeteci ("muharrir") ünvanlı birçok "fıkra" (nedense artık kullanmıyoruz bu sözcüğü) yazarı ve ilaveten, birçok edebiyatçı deneme yazdılar. Bir çeşit "türler arası" bir tercih olarak öne çıktı bu ortak-beğeni. Eskilerde daha fazlaydı desem de bence bir üslup olarak böyle yazma arzusu asla yok olmadı, olacağa da benzemiyor. Eski devrin hem edebiyatçıları (Ahmet Rasim gibi), gazetecileri (Sermet Muhtar Alus, Hikmet Feridun Es gibi) bu türe ve yazı yazma üslubuna çok rağbet ederdi. Hatta, sözü edilen yazarların hangi alanlarda kalem oynattıkları pek belli değildi, ansiklopedilerde bu insanlardan söz edilirken yanlarına "gazeteci", "yazar" ve bazen de "milletvekili" (Yahya Kemal'in "diplomat" olduğunu hatırlatayım) gibi ünvanlar eklenir. Belki de birçok farklı türde yazmayı seven ve hepsinde de bir nebze "amatör" kalmayı becerebilen bir kuşağa mensuplardı. Belki de "deneme" üslubunda yazmayı tercih onların ortak payandasıydı. Amatör ve kişisel kalmanın en şahane neticesi de şu oluyordu: Böylece kendi hayat tarzlarını, kültürel gustolarını, mahfil ve muhitlerini, yaşadıkları şehirleri, semtleri, sokakları metnin anlatısına ekliyorlardı. Böylece bir çeşit "sözlü tarih" verisi de sağlıyorlardı okurlarına ve bu metinlerden daha sonra yararlanacak araştırmacılara.

Batı sosyolojisinin en önemli kaynaklarından biri Erken Modernite döneminde yazılmış romanlardır, böylece toplumsal değişim

Kadıköyü Başlarken...

Yakup Kadri,
bacadan numaralanmış
Kadıköyü vapurlarına,
"bizim mahallenin
başlangıcı" der.

Kadıköyü
1940'lar...
KADIKÖY

Kadıköyü Başlarken…

Yakup Kadri, bacadan numaralanmış Kadıköyü vapurlarına, "bizim mahallenin başlangıcı" der. Haklıydı. Sur içinden gelenler için Kadıköyü iskelede veya Kumluk'ta değil, köprüden kalkan Kadıköyü vapurunda başlıyordu. '30'lar ile '50'ler arasında, gazeteciler ve romancılar Kadıköyü'nde oturmaya bayıldıklarından, Kadıköyü'nden Bâb-ı Âli'ye vapurla geçerler, Bâb-ı Âli'den Kadıköyü'ne vapurla dönerlerdi. Nâzım Hikmet'i, Vâ-Nû'yu, Refik Halid'i, Necmettin Sadak'ı, Selami İzzet'i, Mahmut Yesari'yi ve Esat Mahmut'u, eğer lodos patlamamışsa, mutlaka Kadıköyü vapurlarından birinde görmek mümkündür. Ancak, aynı vapurda olmalarına karşın, Esat Mahmut ile Vâ-Nû konuşmazlarmış. Nedeniyse, Vâ-Nû'nun, evli veya bekâr, her kadına sarkmasıdır.

Kadın düşkünlüğü yüzünden de Vâ-Nû'nun başının yaşamı boyunca hep belâya girdiği biliniyor. Hikmet Feridun tanığıdır, bir defasında Esat Mahmut dipsiz kuyunun sülüğü Vâ-Nû'ya öyle bir Osmanlı tokadı çakmıştır ki, sesinden Gilberto Primi ve Durasso Efendi bile odalarından fırlamışlardır. Hâdise ikisi arasında gidip gelen çilli bir genç kız yüzündendir. Bir başka defasında da, yanıl-

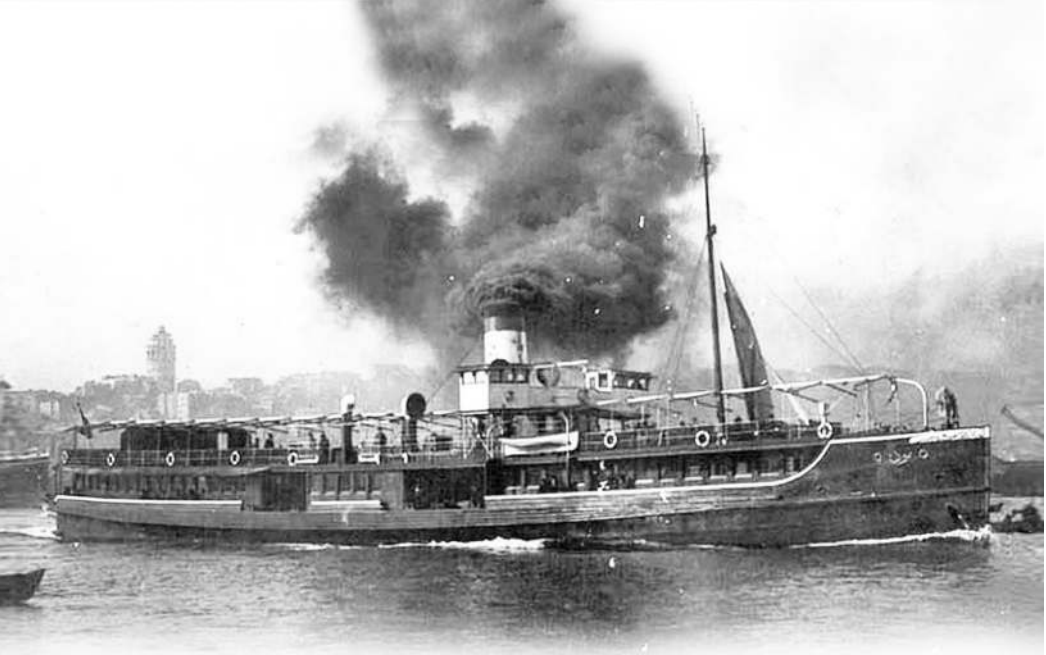

Şevket Mocan,Sara Hanım, Vâ-Nû

"Yüzerler rûy-i deryada, fakat takdir görmezler"

Ahmed Rasim, bütün Kadıköyü vapurlarını "beyhude para alınan mahaller" olarak görmesine karşın...

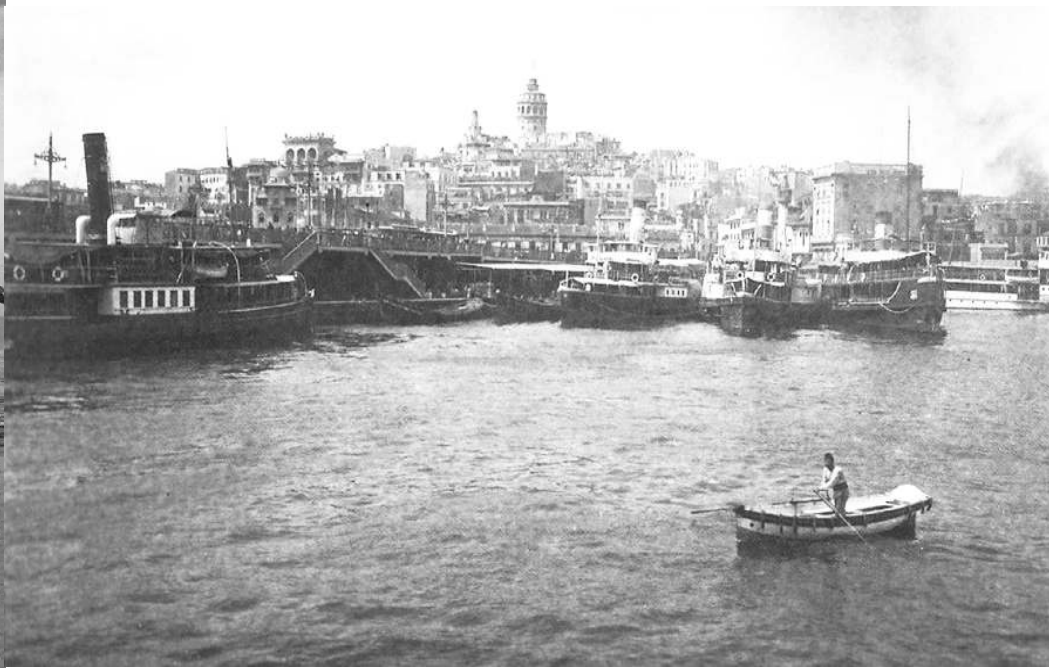
Burgaz ve Erenköy Vapurları

“Yüzerler rûy-i deryâda, fakat takdir görmezler”

Semt-i dildarımızın Kadıköyü vapurlarında başladığı muhakkak ise de, muharrir yatağındakilerin bazı tontonlara kafayı taktıklarını biliyoruz. Örneğin, Ahmed Rasim, bütün Kadıköyü vapurlarını “beyhude para alınan mahaller” olarak görmesine karşın, onlardan özellikle 4 ve 5 numaralıları esbab-ı cünundan saymıştır. Ramazanlarda lodos patladığında 4’ün ve 5’in kıçlarının havaya dikilip sağa sola ve yukarı aşağıya sallanmaları yüzünden yolculardan çoğunun oruçları bozulduğundan, âkıbet-i fecianın görünümünden midir yoksa kusmuk kokularından mıdır, bilinmez, üstadımız işi iftar vaktinin Kadıköyü’ne naklini bile teklif etmeye kadar vardırmıştır. Bu kadarla kalsa iyi, bir ara da, 4’ün ve 5’in numaraları değiştirilirse, onların daha süratli gidip gidemeyecekleri meselesine kafayı takmıştır. Ama, ne kadar kızarsa kızsın, aksırıklı öksürüklü iki köftehoru bir

'30'larda baca numaralı vapurlar...

Kadıköyü'nün Komünist Karpuzcusu

Şefika Hanım, "Celile'nin oğlu Nâzım buralarda bir yerde karpuz sergisi açmış; hadi gidip şu oğlana bir bakalım!" der.

RİNDLERİN AKŞAMI
Dönülmez akşamın ufkundayız.
Vakit çok geç;
Bu son fasıldır ey ömrüm nasıl geçersen geç!
Cihana bir daha gelmek hayal edilse bile,
Avunmak istemeyiz öyle bir teselliyle.
Geniş kanatları boşlukta simsiyah açılan
Ve arkasında güneş doğmayan büyük kapıdan
Guruba karşı bu son bahçelerde, keyfince,
Ya şevk içinde harab ol, ya aşk içinde gönül!
Ya lale açmalıdır göğsümüzde yahud gül.
Yahya Kemal,
Nâzım Hikmet,
Celile Hanım...
Benim gözümle
oğlum. 1931 Celile

Kadıköyü'nün Komünist Karpuzcusu

Nâzım Hikmet, on altı on yedi yaşlarındayken, Mevlevîliğin muhtemelen Şems-i Tebrîzî geleneğinden bir mütedeyyindi. Babası Hikmet Bey ile annesi Celile Hanım boşanana kadar, Kadıköyü'nün bu sarışın delikanlısının paşa dedesi gibi hoşsohbet ve nüktedan biri olduğu biliniyor. Sadece Celile Hanım'ın sinyale giden arkadaşları değil, semt-i dildarımızın cümle dişiliği önde kişiliği arkada hoşorları da, yeni yetmeyi pek seviyorlardı. Ancak, sonunda bir gün, Hikmet Bey ile Celile Hanım boşanıp, dişi parsımız Cevizlik'teki üç katlı köşke taşınınca, Nâzım Hikmet, neşesini kaybedecek ve hayata küsecektir. Soldakiler bütün kabahati Hikmet Bey'e yıkarlar ama, nedense Celile Hanım'ın monden karakterini akıllarına bile getirmemektedirler. Kanımca, Nâzım, kendisini komünist yapacak asıl yıkımı, Hikmet Bey'in ikinci evliliğini Cavide Hanım ile yapmasıyla değil, Celile Hanım'ın Yahya Kemal ile sevişmeye başlamasıyla yaşamıştı.

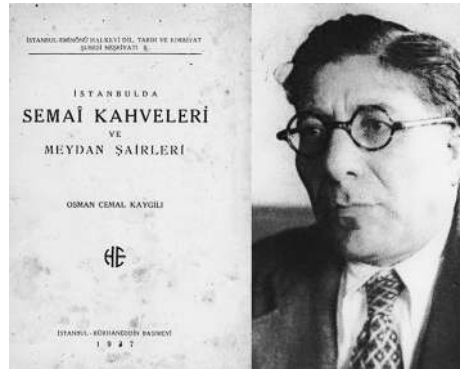
Nâzım Hikmet, kızkardeşi Samiye, babası Hikmet Bey ve küçük ikizler...

Hâşim'in Bahariye'deki Yalnızlığı ve Nâzım'ın Mühürdar'dan Vedâsı

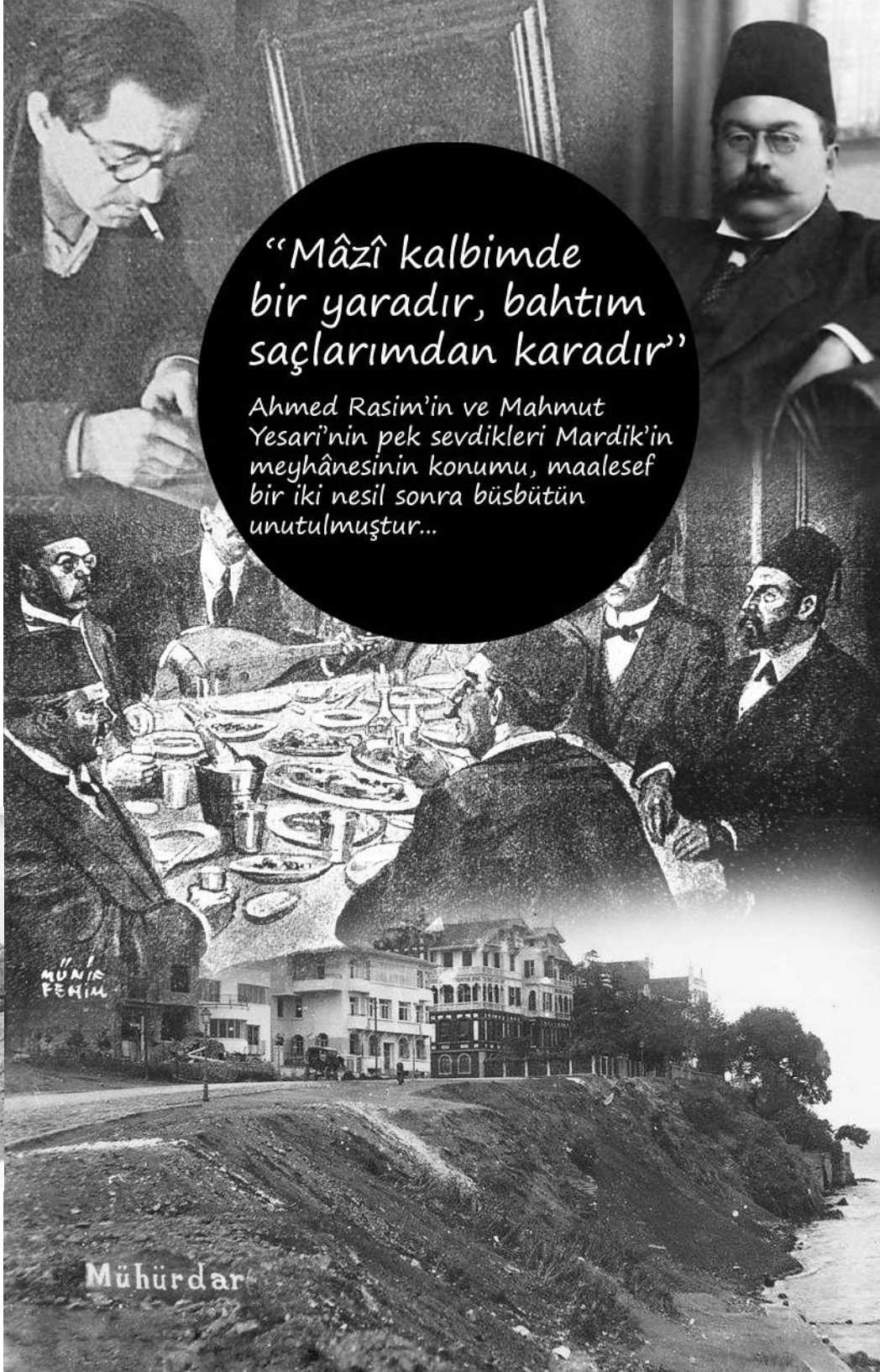
Moda haritada Kadıköyü'nün bir devâmı gibi görünürse de bu iki semtin sınıfsal ve kültürel açılardan en ufak bir benzerliği yoktur. Bu yüzden, İzel Rozental, "Tuğlacı Emin Sokağı Moda'yı Kadıköyü'nden koparıp atıyor," yorumunu yapar. Moda hep zenginlerin, Kadıköyü ise hep dar gelirli memurların ve muharrirlerin semti olmuştur.

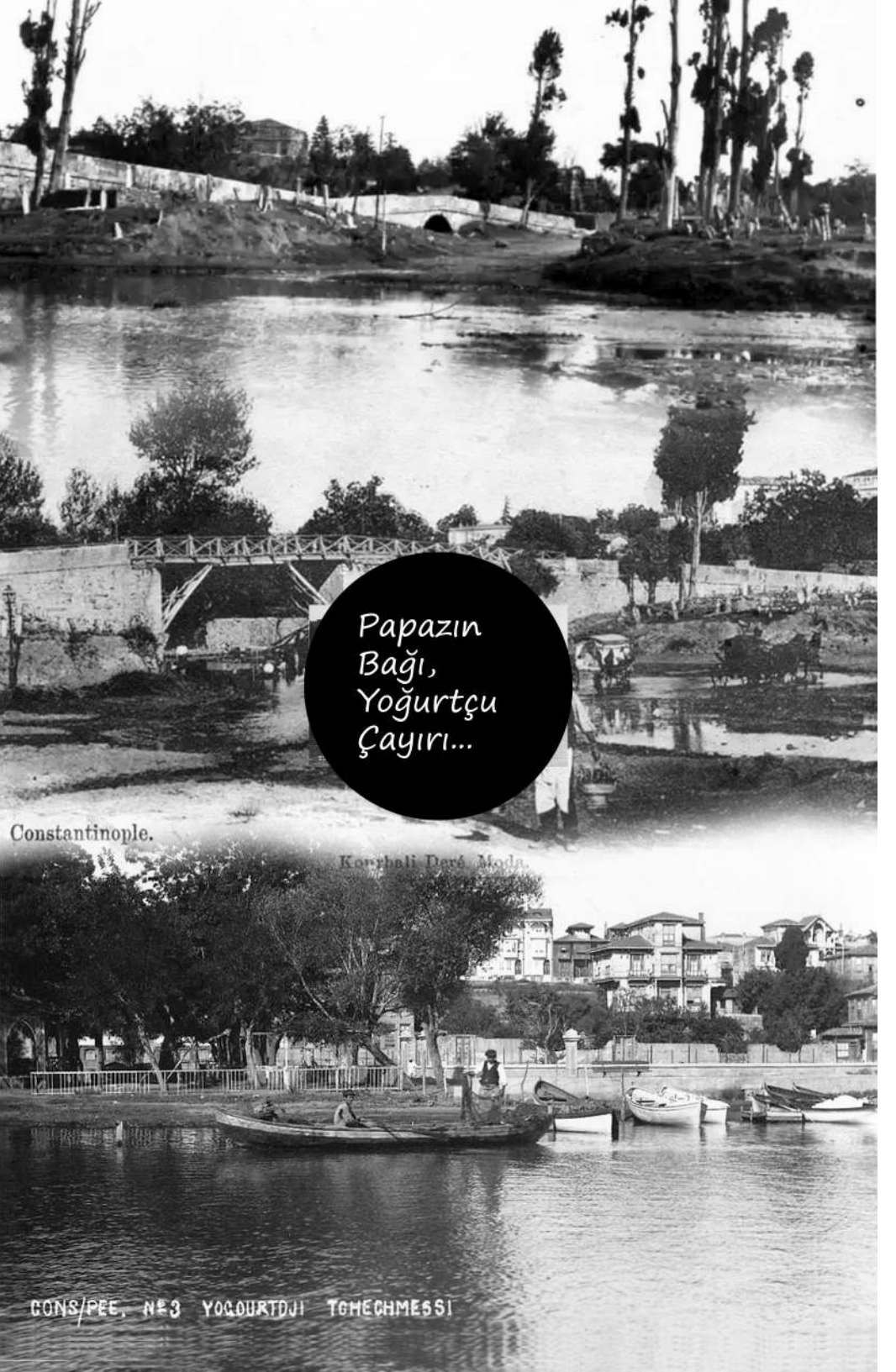
Kadıköy değil, Kadıköyü! Bir de Kadiköy diyenler var. Şâir ve mûsîkişinas Fennî Mehmed Dede, yazdığı manzumesinde, şehrin ilk kadısına nisbetle "Kadı Kariyesi" veya "Kadı Köyü" ismi verilmiş olan semtimiz için, "Ey gönül boşlama dâvânı hemen gamla sürüş / Kadıköyü'nde ayak nâibinin payına düş!" beyitini düşmüştü. Semtin ismini Safiye Erol'un dışında sadece Selim İleri doğru yazmaya özen göstermiştir. Semavi Eyice de, "Rum şivesine göre Kadiköy diye incelterek söylüyorlar, olmaz efendim! Doğrusu Kadıköyü'dür. Kadiköy diyenlere kızarım," diyordu.

Kadıköyü, Osman Cemal Kaygılı'nın ifâdesiyle, bir muharrir yatağıdır. Sanki semtin kaderinde muharrirlere yuva olmak vardır. Günümüzdeki Altıyol Meydanı'ndan Mürver Çiçeği Sokağı'na girip, soldaki ilk sokağa, Şemsitap Sokağı'na sapalım. Bir zamanlar burada Matmazel Eliza'nın pansiyonu vardı. Orada kalanlardan biri de Halit Fahri'dir. *Edebiyatçılar Geçiyor* isimli eserinde,

İSTANBULDA
SEMAÎ KAHVELERİ
VE
MEYDAN ŞAİRLERİ
OSMAN CEMAL KAYGILI
İSTANBUL - KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINLARI
1947

Osman Cemal Kaygılı

"Mâzî kalbimde bir yaradır, bahtım saçlarımdan karadır"
Ahmed Rasim'in ve Mahmut Yesari'nin pek sevdikleri Mardik'in meyhânesinin konumu, maalesef bir iki nesil sonra büsbütün unutulmuştur...
MÜNİR FEHİM
Mühürdar

Papazın
Bağı,
Yoğurtçu
Çayırı...
Constantinople.
CONS/PEE. N°3 YOGOURTDJI TCHECHMESSI

“Mâzî kalbimde bir yaradır, bahtım saçlarımdan karadır”

Ahmed Rasim’in ve Mahmut Yesari’nin pek sevdikleri Mardik’in meyhânesinin konumu, maalesef bir iki nesil sonra büsbütün unutulmuştur. ‘80’li yıllarda sorup soruşturduğumda, Kadıköyü’nün kırk yıllık esnafından bile anımsayan hiç kimse çıkmamıştı. Oysa, Mahmut Yesari, Mardik’in meyhânesini, ‘38 yılının cümle dört yüz dirhemlik okurlarına, Hanende Arşak’ın gazete sattığı köşenin karşısında olarak tarif etmişti. Ama, bütün mesele, Hanende Arşak’ın sabahtan akşama dikildiği o köşeyi bulmaktadır. Mahmut Yesari, onun, Ermeni kilisesinin Mühürdar Caddesi tarafındaki duvarının kenarında gazete sattığını söylüyor. Oranın karşı sırasındaki 42 kapı numaralı apartmanın dördüncü katında bir zamanlar Trabzon mebuslarından Süleyman Sırrı Bey oturmuştu. Müfid Ekdal, mebus Süleyman Sırrı Bey’in oturduğu apartman ile Mardik Efendi’nin meyhânesinin yan yana olduklarını yazıyor. Süleyman Sırrı Bey’in apartmanı bir dişçinindi. Mülkiyeti daha sonra Necmettin Rıfat’a geçmişti. Bu durumda Mardik Tahtaburunyan’ın bir diğer komşusu

8 CUMHURİYET 17 Nisan 1938

Küçük Hikâye

Bir san’at inceliği

Mahmud Yesari

Eğer Kadıköylü iseniz, yahud yolunuz sırasıda Kadıköye düşüyorsa, Bay Mardiros Tahtaburunyanı mutlaka tanırsınız.

Ona «Mardik Efendi», «Usta Mardik», sadece «Mardik» diyenler vardır.

Mardik Tahtaburunyanı tanıyanlar onun insan ve erkek bir adam olduğunu bilir ve anlarlar. Fakat Mardik'in en kuvvetli tarafı, insanları tanımasındadır. İnsanları, onu tanımalarından sonra değil, o, insanları tanır.

Köyde, hem kahvehanesi, hem de kazinosu vardır. Böyle iki ayrı tezgâh işletse adamın ortalıkta bir burjuva olması lâzım gelmez mi? Burjuvalık hakkı değil midir?.. Bu, onun alınyazısı, elinin emeği, bilgisinin hakkıdır. Gelgelelim, Mardik, proleter yaratılmıştır. Kahveyle kazinosu arasında, cakestiz, yelesiz, kollar aval dolaşır. Bir hamal, yük altında ölmüş mü, Mardik yükü sırtlayıverir. Bir gramofon mağazasının tamircisi ucuzluğa eder.

Mardik, hangi işi tutmuşsa, onun ehli, ehl-i olmuştur. Fakat insanları anlayışı, insan sarrafı olması, onu, kazinocu-lukta, bir müteahhas haline getirmiştir. Eğer meziketimizden de başka yerlere müteahhas çağırılmak âdet olursa, Mardik Tahtaburunyan ehlivukuf sınıf sezebilir müteahhas sıfatile, yetmiş yıl, yedi iklim dolaşır.

Mardik, müşterilerini kendi seçer ve güdü tutmasını, seçerler. Fakat bir de müşterisine kim tutulmuş, artık kul köle olur, gözde müşterisini masasından kaldırmaz.

O gün, kahvede işler durgun olacak ki kazinoya erken düşmüşü. Tezgâhın kenarına dirseğini dayamış, bakınıyordu.

Sordum:

— Bugün, düşünceli görüyorum seni!

Sakal tarafile, cesmeden aşağı sarkan dürtüsüne sakalını taradı:

— Dertsiz adam yardır, ekbaz! Gösterdi, ortadaki gönderini alıp giyerim. Derd dediğin de simsâr süsenindan du beter... Su vermeden filiz veriyor.

Mardik, söylemeğe, açılmağa niyet etmediği zamanlar, taş çatlasa, söylemez, açılmaz. Onun bu zamanını açıklıyemezler, bakınız yine, onu tırağıklık ittham ederler.

O akşam, çok bakıcın benziyordu. Gerçi, bir akşınla çekti, yanına oturdu, sevgi dirseklerini masanın kenarına dayadı:

— İki akşamdır, bir adam gelmeğe başladı. Nenin nesidir? Anlıyamadım ki... Nedense, görüm tutmuyor...

Mardik, gözlerine sıkıntı, çöküntüye göre, tipinin hâkim vasfı inzivalardan olmadığı için, kısalarında, bir zaman tereddüdde diğer!

Cülüm:

— Bir şeyler, senin için çocuk oyuncağıdır. Sepetlerin.

— Ne, sepetlerim, sepetlerim ayrıca, beni tatlıtecek mi, tatlıtmiyecek mi? Onu düşünüyorum.

Akşamın müşterileri, birer birer dumaya başlardık. Mardik, yarımdan kalkmıştı. Her masaya gidiyor: hal ve hatır sormaktan sonra, ağız arıyordu:

— Dün akşamki, uzun boylu, esmer adam kimdi?

— Tanımıyorum. Yesi dadandı ga-

— Hel Kıyak müşteriye benziyor... Kepenekleri inhisiriye kadar oturdu, kuru kasnadan zorla çıkardım.

— Dükkândır, bestâlı adam gelir. Her aşarına da ayrı masanda eteneli; sen de ikram et.

— He, ifâre ediyoruz.

Bazan, Mardik ağır aksamdan, aşiretler soruşurdu:

— Kimdi Allah aşkına, o, dün akşam arden berif? Bu emsile, hiç görmedik!

— Ben biliyorum sanıyorum.

— Dükkân senin! İçine karışmak hakkımız değil amma: o, adam, buraya yakışmıyor.

— Görüyorum, siz de hoşlanmadınız.

— Kimdi, o, uzun boylu, esmer adam?

Mardik, cevab vermekten ziyadesi sordu:

— Ne malmış be! Anama müştarisi çıktı! Ben de sizin gibi yeni görüyorum. Sırasında sezeresi yazıdır ki bileyim!

— Antikanın birâdi yahu! Sonuya geldik, iki kadeh içip kafamızı dinliyecek-iz. İnsan hali, başını çevirmez mirin? Gözüne değdin mi, hemen lâkırdıya başlıyor! Masadan masaya İlkardı anlaşmadan ben, hoşlanmam!

Aşağı yukarı hepsi tanıdık müşteriler, masadan masaya konuşuyorlardı:

— Bire, zorla iki şişe rakı ikram etti. Cebimden aldık, gidiyordu. Kabul et ama bir türlü! Nenin nesi? Bilmiyoruz ki... Ya, kavga çıkarmış? Ne diye keyfimiz kaçsın?

Masadan masaya konuşulurken, kazinonun kapısı açılmış, içeriye uzun boylu, esmer bir adam girdi. Konuşanlar susuldular. Ve yarım saat geçmedi, hepsi terennüm kalktı, kazinoda, bir vatan içinde boşalıverdi.

Mardik, sevali kolunu tezgâha dayamış, giden müşterilere, ve uzun boylu esmer adama kayıdsız kayıdsız bakıyordu.

Ertesi akşam, kazinoya gelenleri, Mardik, güleryüzle karşılıyordu:

— Artık o adamdan korku kalmadı... Nenin nesi olursa olsun, ben de hoşlanmadım, siz de hoşlanmadınız! Bu-sun burasında hep elrfan arkadaşuyuz! Aramızda şaka eder, toktah (fükteli) konuşuruz. «Asteşparadis» (Ateşpa-zanter) lâflar ederiz. Elle tırnak arasına girilir? Küfür gürah ederim, kardeş! Artık, o, bir daha kazinomın önünden bile geçmiyecektir.

Ve hakikaten Mardik'in dediği çıktı; aradan günler geçti; o, kimsesiz hoşlanmadığı uzun boylu, esmer adam, bir daha görünmedi.

Merak ettim. Mardik'e sordum. Sağ elile sakalını uzun uzun sıvazladıktan sonra lâkin gülebi:

— Zorla inmez yok... Zor oyunu hoşsar. Herşey tatlıklan! Yolu vol ile ormanı baltu ilel deniyor... Çık, bir daha buraya ayak basma! dersem, hiçbirşey ayak diyecek... İki gece, sırtınta, vesiyle verdim... Anama, istediği kadar değil, ucuğundan, unacağından fazla... Bu hesabı, ödemek birez zorcanadır, anladın?.. Her zenaatin bir ne sebzesi (nükteli) vardır; bunca yıllık esnaf arkadaşın yım; artık, benu da anlıyacaksın!..

MAHMUD YESARI

Mahmut Yesari'den Mardik hikayesi.

Kavunlu Dondurma Seven Kedi

Benim
Marsyas'ın Cesetleri
isimli polisiyemdeki
Musti gerçek bir kedidir.

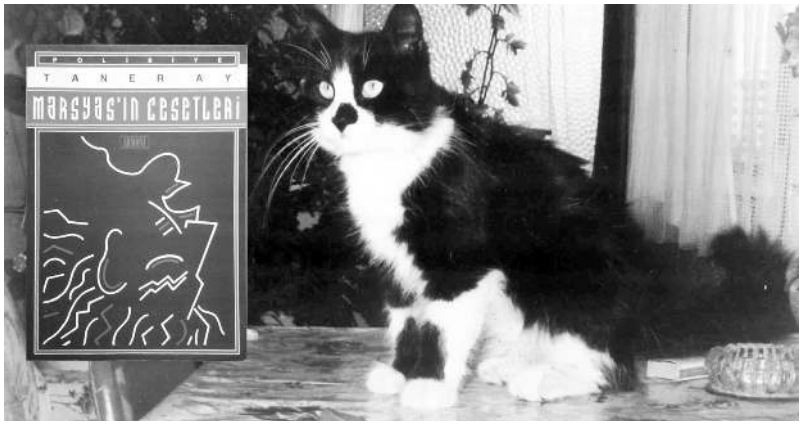

Kadıköyü kedilerinin edebiyatçısı Mes'ud Cemil

Kavunlu Dondurma Seven Kedi

Benim *Marsyas'ın Cesetleri* isimli polisiyemdeki Musti gerçek bir kedidir. Feneryolu'nda otururken bulmuştuk, annesi yavrularını sanırım Özbek Apartmanı'nın arkasındaki kömürlüklere taşırken, onu bahçemizdeki lükstürümlerin arasında düşürmüştü. Gözleri açılmamış siyah beyaz bir erkek yavruydu, inek amblemli kutularda satılan pastörize sütle besleyip hayata tutundurmuştuk. Feneryolu'ndan Bostancı'ya taşınırken de beraberimizde getirdik. Ufak tefek bir kediydi ama, kavgacılığıyla ve talepkârlığıyla mahalledekileri bezdirtiyordu. '80'li yılların başlarındaki bir yaz akşamında, Sırmakeş Sokağı'na sapmadan hemen önceki köşede dondurma satan Yaşar'ın beni yakaladığını anımsıyorum. Söylediğine göre, Musti, sabah erkenden tezgâhına gelip, müşterisi kim olursa olsun, ısrarlı miyavlarıyla ondan dondurma istiyormuş. İyi de, önüne, kaymaklı, çikolatalı, vişneli veya limonlu dondurmadan hangisi konursa konsun, ağzını

'84 yılında Musti (Taner Ay'ın albümünden)